

portret

Juan Kiti

Atypisch... wat verschilt van het gewone type, wat moeilijk te rangschikken is, een definitie uit de Grote Van Dale die perfect past bij JUAN KITI. Men veronderstelt hem hier, men ontdekt hem daar. Amper de tijd om hem bij te halen of hij is alweer opweg naar elders. Laat er echter geen misvattingen over bestaan: hij wil niet het wiel opnieuw uitvinden, hij creëert elke dag. Eenvoudigweg, natuurlijk. Het zij zo...

Carine Prignon

Ik werk niet, ik amuseer me... De toon is gezet en zal tijdens het hele gesprek niet meer veranderen. Geen bijtende humor maar een ontwapenende levensfrisheid.

Hij omhelst de anderen met de klaarte van zijn blik en benadert elke dag met een eeuwige glimlach. Aan hem en zijn werk te zien, is het leven slechts optimisme. Wie ben je eigenlijk, Juan Kiti? *Ik ben geen kunstenaar maar een creatieveling. Een kunstenaar is een vakman die een bepaalde activiteit perfect beheerst. Wat mij betreft, ik ben wat men een duizendpoot zou kunnen noemen. Ik schilder, ik beeldhouw, ik teken tapijten, meubelen, juwelen, kortom alles wat ik wil doen. Ik evolueer voortdurend en ben op zoek naar iedere ontdekking en heb dus het stadium van vakman nog niet bereikt. Nochtans getuigt elk van zijn werken wel degelijk van een perfecte beheersing ...*

Juan Kiti gisteren en vandaag ...

Over zijn verleden rept hij met geen woord, een veelzeggende stilte, een stilzwijgen dat hij wist uit te drijven in zijn eerste schilderijen. Getormenteerde stijl, felle kleuren, schrikwekkende expressies, alle nachtmerries uit zijn kindertijd en jeugd heeft hij opgegraven om ze voor eens en altijd beter te begraven, om aldus plaats te maken voor een geluk waarvan hij elke dag proeft in de sereniteit van de zijnen. Juan Kiti mag dan van rust houden, hij verafschuwt eenzaamheid. Louise, zijn gezellin van altijd, hun dochter Charlotte, vier honden, paarden en nog meer katten doen zijn huis lijken op de ark van Noë, met al wat dit met zich meebrengt inzake beschikbaarheid, aandacht en bereidheid jegens deze kleine wereld. *Eigenlijk, besluit hij, ben ik gewoon een egoïst. Mijn plezier is dat van de anderen. Een egoïsme waarover men om meer dan één reden verheugd zou zijn...*

Juan Kiti en het succes...

Zin in alles, niets nodig. Voor hem is de enige waarde van het geld deze om anderen te overbluffen. Ook op de vraag waarom zijn werken zo goedkoop zijn, antwoordt hij: dit biedt een dubbel voordeel. Men is voor een breed publiek toegankelijk en men kan evolueren. Kwantiteit brengt kwaliteit met zich mee. Hoe meer men moet verkopen, hoe meer men creëert en zichzelf ontdekt en dus beter wordt. Elitist worden is gevangene zijn van een stijl. Men diversifieert niet meer, men herhaalt. Ik weiger mijn geluk op te geven om te creëren op het altaar van een heilige « kwotering » die oppervlakkig wordt bepaald door het circuit van kunstgalerijen. Waard zijn op markt X of Y maakt mij niet veel uit. Ik ben daarentegen geveleid dat et tegenwoordig valse Kiti's bestaan. Is geplagieerd worden geen mooie erkenning?

Juan Kiti morgen...

Hij begon met schilderen zoals men op een mooie dag beslist om het wapen van schouder te wisselen. Deze ommekeer – waarvan hij op ieder moment geniet – is nochtans niet toevallig. *Het enige vak waarin ik me op school heb onderscheiden is tekenen. Vele kunstcritici hadden in zijn eerste werken trouwens reeds zijn onomstotelijk talent ontdekt. Onvol-doening wakkert creatie aan. Iedere zelfbevestiging is catastrofaal. Hoe vervolgens beter doen? Indien ik al eens één van mijn werken graag zag, duurde dit gelukkig slechts een paar uur. Daarna ga ik over naar iets anders. Misschien is dit ook een stukje « verwend kind » dat hij zich toemeet doordat hij het gisteren niet kon zijn ...*

Juan Kiti indien het te herdoen was ...

Dient de vraag nog gesteld? Ik ben gelukkig. Mochten we echter terugkeren in de tijd, op basis van onze momenteel verworven ervaringen, zag ik me zonder aarzelen in het midden van de jungle. Om er wat te doen? Niks, tenzij me bezighouden met de natuur en de omringende stammen! Daar gaat hij weer, de hoogste tijd om hem het laatste woord te vragen ... Het is het begin, ik loop over van de ideeën!

De woorden waarvan hij houdt ...

Dons... *De toutes les matières c'est celle que je préfère, neuriet hij. Dons is synoniem voor slaap. Iedere nacht vermenigvuldig ik de dromen. Ik ga slapen en ben elders. Wie slaapt, creëert?*

Uitdaging *want dat behelst creativiteit, vernieuwing, constante evolutie.*

Onbekende... *om het te ontdekken. Al wat ik niet ken boeit me.*

Liefde. *Mijn diepste verlangen is dat iedereen van me houdt. Ik weet dat dit niet mogelijk is, maar het is belangrijk voor mij. En dan, natuurlijk en vóór alles is er Charlotte, mijn dochter, zelf symbool van de liefde.*

Kleur. *Aanvankelijk was het rood. Het werd blauw omdat het rood op was!*

De woorden die hij verafschuwt ...

Dwang *want het is de antithese van de creativiteit.*

Anticonstitutioneel.

Te lang, ik kan dit woord niet uitspreken.

Armoede. *Dat beangstigt me. En ik profiteer ervan om buiten zijn weten om zijn voortdurende gulheid jegens anderen te benadrukken door het schenken van schilderijen tijdens een gala voor het goede doel of nog, door met andere kunstenaars een verkoop bij opbod te organiseren ten voordele van de minstbedeelden.*

Madame Figaro,
herfst 1998

